

Οἱ νέοι συγγραφεῖς πρέπει νὰ ὑποστηρίζονται, πρέπει νὰ κρί-
νονται μὲ συμπάθεια, μὲ κατανόηση ὅτι ἀναγκαστικά δὲν
μποροῦν νὰ ἀποφύγουν τὶς ἀτέλειες, πρέπει νὰ τοὺς χορηγεῖ-
ται πίστωση χρόνου. "Οἱ οἱ κριτικοί, νομίζω, συμφωνοῦν
μὲ τὴν ἀρχὴ αὐτή. Πῶς ὁμως νὰ εἴμαστε ἔστω καὶ συγκατα-
βατικοί, ὅταν ἓνας νέος συγγραφέας παρουσιάζει ἓνα ἔργο τοῦ
ποιοῦ τοῦ «Κυρίου τῆς Κυρίας Προέδρου»; "Αν καὶ δὲ συμφω-
νῶ μὲ τὶς ιδέες του, δὲν εἶναι αὐτὲς ποὺ μ' ἐνοχλοῦν. Κάθε ἄν-
θρωπος ἔχει δικαίωμα νὰ σκέπτεται ὅπως θέλει· μπορεῖ βέ-
βαια νὰ ξαφνιαζόμαστε ὅταν ἓνας νέος παρουσιάζεται φανα-
τικὸς ἀντιφεμινιστής, καὶ δείχνεται ἔτσι ἀπληροφόρητος γιὰ
τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὶς ἀξιώσεις τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ζωῆς,
ὅταν ἓνας νέος ἐμφανίζεται ὀπισθοδρομικώτατος καὶ συνεπα-
κόλουθα καθαρὰ οὐτοπιστής—γιατὶ ἡ ζωὴ δὲν πηγαίνει πίσω
—ἀλλὰ τελικὰ ὀφείλουμε νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ξεπερνοῦμε τὴ
δικαιοδοσίαν μας ὅταν κατακρίνουμε τὶς γνώμες τοῦ ἄλλου.
Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὶς δικές του πεποιθήσεις. Ὁ κριτικὸς
δὲν κατατάσσει ἓνα συγγραφέα—σχετικὰ μὲ τὸ τί λέει καὶ τὸ τί

πιστεύει, αλλά με τὸ πῶς λέει ἐκεῖνο ποὺ πιστεύει, με τὸ πῶς ἐκφράζει τίς ὅποιες ἀντιλήψεις του.

Πῶς ὅμως νὰ μὴ δυσανασχετήσουμε, πῶς νὰ μὴν προκληθεῖ μέσα μας κατηγορηματικὴ ἄρνηση, κι ἀκόμα κι ἀγανάχτηση, ὅταν ἓνας νέος συγγραφέας καταδέχεται, γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὴ θέση του, ν' ἀνασύρει ἀπὸ τὸ χρονοντούλαπο τὰ πιὸ τριμμένα, τὰ πιὸ φθινὰ καὶ τὰ πιὸ ἐξαντλημένα ἐπιχειρήματα, καὶ σταθμεύει σ' αὐτά; 'Ο κ. 'Αποστολίδης γιὰ νὰ καυτηριάσει τὴ γυναικεία χειραφέτηση δὲν ἀφήνει τίποτα μασημένο ποὺ νὰ μὴν τὸ ξανασερβίρει στὴν πιατέλα του. 'Η χειραφετημένη γυναῖκα θὰ παραμελήσει τὸν ἄντρα της καὶ τὸ σπιτικό της, ἀλλ' ὅταν θὰ πρόκειται γιὰ τὴν ἡλικία της, θὰ ξυπνήσει μέσα της ἡ παλιά της θηλυκότητα καὶ θὰ κρύψει τὰ χρόνια της. Στὸ τέλος, ἓνα καλὸ χέρι ξύλο τοῦ ἄντρα της, ποὺ δὲν ἀνέχεται πιά τὴν ὑποδούλωσή του στὸ μοντερνισμό της, θὰ τὴ σωφρονίσει!

"Ὅλα αὐτά, καὶ ἄλλα ἐπίσης τὸ ἴδιο πρωτότυπα (1) μοτίβα, συνδέονται στὸν «Κύριο τῆς Κυρίας Προέδρου» με τὸν πιὸ ἀδέξιο τρόπο, καὶ ἐκφράζονται με χυδαιότητα... καταπληχτικῇ. 'Απὸ ἓνα νέο, τὸ λιγότερο ποὺ μπορούμε νὰ ζητήσουμε εἶναι νὰ ἔχει ἀποχτήσει κάποιον πολιτισμό.

Τὸ ἔργο (;) αὐτό, ποὺ προβάλλεται καὶ με ἀξιώσεις κοινωνικῆς σάτιρας, παίχθηκε ὅπως ὅλα τὰ ἔργα στὸ Θέατρο 'Αργυροπούλου. 'Ο κ. 'Αργυρόπουλος πρωταγωνιστεῖ, μοναγωνιστεῖ. 'Απὸ τοὺς συνεργάτες του δὲν μποροῦν ν' ἀναφερθοῦν παρὰ μόνον ἡ Κα Ν. Παπαδοπούλου καὶ οἱ κ.κ. Σπ. 'Ολύμπιος καὶ Κ. Παπαγεωργίου. Οἱ ἄλλοι ἥθοποιοὶ τοῦ συγκροτήματός του δὲν εἶναι σὲ θέση οὔτε νὰ χρωματίσουν τὸ λόγο οὔτε νὰ δώσουν παραστατικότητα στὶς στάσεις καὶ στὶς κινήσεις τους.